

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: M.B., narozený ..., státní příslušnost Mongolsko, t.č. hlášen na adrese ...,
zastoupeného: JUDr. Václav Liksomer, advokát, Masarykovo nám. 1, 331 41 Kralovice, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
žalobě ze dne 22.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2018, č.j. OAM-7/LE-
LE05-LE05-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Liksomerovi se p ř i z n á v á
odměna ve výši 14.429,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č.
2107190149/2700.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 22.2.2018 k výzvě soudu doplněnou dne 23.3.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2018 č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-2018, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), jako zjevně nedůvodná. Žalobce namítal nesprávnou aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky pro použití tohoto ustanovení a také obecně namítal porušení zejména § 2 odst. 1 a*

4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *správní řád* či *s.ř.*). Následně zrekapituloval průběh azylového řízení a uvedl, že skutková tvrzení byla relevantní pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu a je přesvědčen, že v případě návratu do Mongolska by byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 18.5.2011 č.j. 5 Azs 6/2011-49 a dále namítal, že žalovaný zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, aniž by se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, proč je žádost z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu zjevně nedůvodná. Žalovaný, aniž by se zabýval důvody, které žalobce uvedl, odůvodnil napadené rozhodnutí zejména pouze tím, že poukázal na rozpory mezi tvrzeními žalobce uvedenými ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy v předcházejícím správním řízení završeným vydáním napadeného rozhodnutí a ve správním řízení o vyhoštění; dále poukázal na rozpory mezi tvrzeními žalobce uvedenými ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany s tím, že důvody uváděné žalobcem označil za nepodložené spekulace a s odkazem na příslušná ustanovení vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen *prováděcí vyhláška*), uvedl, že Česká republika (dále jen *ČR*) považuje Mongolsko za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 2 písm. k) zákona o azylu. Žalobce také konstatoval, že jím uvedené důvody vyžadovaly hlubší posouzení či doplnění podkladů pro rozhodnutí, žalovaný měl posoudit žádost v rámci běžného nezkráceného řízení, jež by skončilo vydáním rozhodnutí o udělení nebo neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. V případě, že by se žalovaný uvedenými tvrzeními, na které poukázal žalobce, zabýval a postupoval podle shora uvedených ustanovení správního řádu, mohlo být mimo jiné zjištěno, že Mongolsko nelze vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu a je zde důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V souvislosti se shora uvedenými ustanoveními správního řádu žalobce namítal, že žalovaný se měl zabývat mimo jiné úmrtím osoby pana M., za jakých okolností uvedená osoba zemřela, zda byl někdo za její smrt potrestán či trestně stíhán, též i úmrtím bratra žalobce a za jakých okolností zemřel, zda byl někdo za jeho smrt potrestán či trestně stíhán, rovněž osobou otčíma žalobce, zda byl trestně stíhán a za jaký trestný čin, jaké je jeho postavení, zda pracuje či pracoval u policie, jaké je jeho případné postavení u policie atp. Dále se měl žalovaný zabývat napadením žalobce otčímem a následnou operací žalobce i tím, zda otčím usiluje o jeho návrat do Mongolska a také trestněprávní úpravou Mongolska, zejména ve vztahu k ochraně svědků a obětí trestné činnosti. Uvedené skutečnosti měl žalovaný zjistit např. provedením pohovoru dle § 23 zákona o azylu, dožádáním v rámci mezinárodní justiční či policejní spolupráce a provedením příslušných dotazů prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR. Následně žalobce poukázal na provedení důkazů, a to napadené rozhodnutí, spisový materiál a jeho výpověď. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce soudem, jelikož nemá dostatek finančních prostředků a není seznámen s českým právním řádem. Zdejší soud usnesením ze dne 9.3.2018 č.j. 60Az 23/2018-11 ustanovil žalobci JUDr. Václava Liksomera, advokáta, Masarykovo náměstí 1, 331 41 Kralovice.

Napadeným rozhodnutím ze dne 19.2.2018 č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-2018 byla žalobci zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 12.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že pokud se vrátí do Mongolska, hrozí mu

tam smrt, a proto žádá o ochranu, neboť jeho nevlastní otec v minulosti zabil jeho mladšího sourozence a i jeho dvakrát fyzicky napadl. Pokračoval, že otčím také spolu se dvěma policisty zabil jiného muže, čehož byl žalobce očitým svědkem. Otčím jej proto chce zlikvidovat, aby utajil svou vinu. Dodal, že pokud by se vrátil do Mongolska, nepřežije do druhého dne.

Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že Mongolsko opustil dne 29.7.2015 a poté se tam již nikdy nevrátil, odjel se svým pasem a českým vízem. Sdělil, že asi 4 měsíce před jeho odletem do ČR jeho otčím přijel domů s dalšími třemi lidmi, z nichž jeden byl spoutaný. Dle svých slov jednoho z mužů znal a asi za 1,5 měsíce viděl v televizi, že zmizel p. M. Žalobce se zeptal svého otčíma, zda to není ten člověk, co byl tehdy u nich, a otčím mu řekl, ať je zticha a odešel; následně jej přepadli dva muži, z nichž jeden byl jeho otčím. V souvislosti s tímto napadením byl žalobce hospitalizován v nemocnici, měl vnitřní krvácení a byl operován. Dále žalobce uvedl, že u jeho pokoje hlídal policista, důvod ale nevěděl. K rozporu výpovědi ze dne 8.1.2018, kdy žalobce uvedl, že do Mongolska se chce vrátit za svou rodinou a že mu v návratu nic nebrání a nemá s návratem problém a nyní tvrdí, že je v Mongolsku ohrožen na životě, žalobce uvedl, že policistům lhal, protože se nechtěl vrátit do Mongolska. Na dotaz jaké měl zranění, uvedl, že měl roztržené obočí, vyražený zub a zlomený nos. Na podotknutí, že proto jistě v nemocnici hospitalizovaný nebyl, uvedl, že jej odvezli do nemocnice a řekli mu, že má vnitřní krvácení a musí jej operovat, žalobce však současně prohlásil, že neví, jaké zranění utrpěl a jaký orgán mu byl operován. Žalobce také vypověděl, že jeho otčím již v minulosti zabil jeho mladšího bratra a dále uvedl, že v domovském státě nikdy neměl žádné jiné problémy, nikdy tam nebyl trestně stíhaný.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho údajná obava z jeho otčíma, který jej chce zabít jako svědka vraždy, již spáchal. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a z rozhodnutí Policie ČR ze dne 8.1.2018 č.j. KRPA-10065-14/ČJ-2018-000022 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Mongolsku.

Žalovaný s ohledem na § 16 odst. 2 zákona o azylu konstatoval, že tvrzení žalobce o hrozbě, které údajně čelí, jsou ve světle zásadních a nijak nevysvětlených rozporů mezi jeho výpověďmi ve správních řízeních ve věci mezinárodní ochrany a ve věci vyhoštění z území ČR i v rámci pohovoru ze dne 24.1.2018, zcela nevěrohodné. V průběhu správního řízení o vyhoštění a zajištění žalobce tvrdil, že se chce vrátit do vlasti ke své rodině, jeho návratu do Mongolska nic nebrání a nemá s návratem žádný problém. Následně však o pouhé 4 dny později uvedl do své žádosti o mezinárodní ochranu, že se do Mongolska vrátit nemůže, jelikož tam hrozí nebezpečí jeho životu ze strany jeho otčíma, který jej chce zabít. V dalším průběhu azylového řízení na tomto tvrzení setrval a vzniklý rozpor „vysvětlil“ tím, že policistům lhal, neboť se nechce vrátit do Mongolska. Přitom nijak nevysvětlil zjevnou nelogičnost tohoto tvrzení, když policistům měl lhát v tom, že s návratem do vlasti nemá problém a nic mu tam nehrozí, aby tak zabránil svému návratu. Pokud by se skutečně návratu do vlasti obával, jistě by takovou skutečnost před policisty nezamlčel, ale naopak by ji na dotaz, zda mu něco v návratu do Mongolska brání, uvedl. Další zjevné a zásadní rozpory se týkají tvrzení o údajném zranění a následné hospitalizaci. Tvrzení o hrozbách ze strany otčíma jsou pouhé nepodložené spekulace, stejně jako tvrzení o tom, že by nemohl dosáhnout ochrany ze strany policie, protože jeho otčím je policista. Současně však vypověděl, že když otčíma obvinili ze smrti bratra, policie věc vyšetřovala, na otčíma byla dokonce uvalena vazba.

Dále žalovaný konstatoval, že Mongolsko, jehož je žalobce státním příslušníkem, je v souladu s § 2 prováděcí vyhláškou považováno za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný shledal naplnění podmínek § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 16.4.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení některých ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu a současně odkázal na spisový materiál. K námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný tedy trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, který byl velice podrobný a dále byl shromážděn dostatek podkladů, na základě kterých byla žádost žalobce posouzena. Co se týče námítky, ohledně nedostatečného zhodnocení udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. V tomto případě se rovněž neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Následně žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 4.5.2018, kdy nejprve sdělil, že nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl bez jednání i s ohledem na svoji výpověď a současně žádal soud o nařízení jednání mimo uvedené termíny, ve kterých se právní zástupce žalobce nemůže zúčastnit soudního jednání. Dále uvedl, že se nelze ztotožnit s tvrzením žalovaného, že zjistil skutečný stav věci, když se ve svém vyjádření vůbec nevypořádal s konkrétními a relevantními žalobními námitkami. Žalobce konstatoval, že v případě návratu do Mongolska by byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V souvislosti s tím poukázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu a na judikaturu NSS ze dne 18.5.2011 č.j. 5 Azs 6/2011-49 a usnesení ze dne 25.1.2011 5 Azs 6/2010-107. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s uvedenou judikaturou NSS. Následně žalobce odkázal na doplnění žaloby ze dne 23.3.2018 a navrhl, aby soud vydal rozsudek, tak jak je uvedeno v čl. III. uvedeného doplnění žaloby.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.2.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 16.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.2.2018 žalobci předáno dne 21.2.2018.

Ústního jednání konaného dne 21.5.2018 se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a uvedl, že nebyly naplněny podmínky § 16 zákona o azylu a úplně zjištěného stavu věci; rovněž uvedl, že měl v úmyslu navrhnout jako důkaz výslech žalobce u jednání, avšak nepodařilo se mu jej kontaktovat po nařízení ústního jednání, proto odkázal na písemná podání a závěrem požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného konstatoval, že správní orgán vycházel ze skutečně a úplně zjištěného stavu věci a považoval

by navrhnutý výsledek žalobce za nadbytečný; závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „*Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*“

Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“

Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“

Podle § 2 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Mongolsko za bezpečnou zemi původu.

Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitky žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného a tedy nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „*bezpečná země původu*“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení

azyly. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.

Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Mongolsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 8., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Mongolska, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu zpráva Ministerstva vnitra „Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu“ ke stavu ze srpna 2013, i když tato zpráva s ohledem na datum vydání není zcela aktuální, lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že Mongolsko je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany.

Zdejší soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. K obdobnému závěru pak dospěl i NSS, např. ve svém rozsudku ze dne 30.9.2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70 v němž uvedl, že: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“

V dané věci žalobce tvrdil, že byl z Mongolska nucen odejít, protože se obával otčima, který jej chce zabít jako svědka vraždy, kterou otčím spáchal. K tomu soud na okraj poznamenává, že uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. *pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,*

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (*hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a nemožnost či neochota využít ochrany ze strany státu původu*). Jestliže však žalobce obavu vážné újmy od svého otčima vztahoval toliko k rozporování presumpce Mongolska jako bezpečné země původu, byl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat. To ale neučinil, když spíše obecně vylíčil svou údajnou situaci, avšak již k namítaným skutečnostem neunesl důkazní břemeno a současně docházelo k zjevným a zásadním rozporům v jeho výpovědích. Za tohoto stavu byl proto správný závěr žalovaného, vyhodnotit jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.

Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl *usnesením zdejšího soudu ze dne 9.3.2018 č.j. 60 Az 23/2018-11* žalobci zástupcem ustanoven advokát JUDr. Václav Liksomer a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 4 úkony právní služby (*první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 23.3.2018; replika ze dne 4.5.2018, účast na jednání dne 21.5.2018*) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 12.400,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 1.200,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, ve znění pozdějších předpisů. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Citroen Xsara, registrační značka ..., z Kralovic do Plzně a zpět za účelem účasti jednání u Krajského soudu v Plzni – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 284 Kč (tj. 71 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 145,19 Kč (tj. 6,7 l/100km x 30,50 Kč/l x 0,71), po zaokrouhlení tedy celkem 429,-Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou za shora uvedenou cestu do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půl hodin činí celkem 400,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **14.429,- Kč**. Předmětná

částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 21. května 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně